

Мікола Папека

Чарчавікі...

Паэзія

Брэст
1999

Удзячыны
за гэтую кнігу
дзукрывалым спонсарам.
Аўтар.

КРЫГАХОД ВЕРШАЎ

Рызыкну сказаць: Мікола Папека — чалавек... парадаксальны. Вырас ён у глыбіннай палескай вёсцы Турная, што ля Целяханаў, а скончыў сельскагаспадарчую акадэмію ў Кіеве па спецыяльнасці заатэхніка-пчалаяра. Маці жыве ў Мінску - сталіцы, а сам з сям'ёю (жонка і два малыя сыны) назаўжды павязаўся - зноў - з глыбокай правінцыяй (вёска Лінава на Пружаншчыне). Ён выдатна ведае мастацкую літаратуру, філасофію, гісторыю і - трактар, аўтамашыну.

Пчалаяр, ён мала есць мёду і любіць параны бурак. Стварае-збірае свой, хатні, музей сялянскай побытавай культуры і піша вершы. А вершы яго - часам постмадэрнісцскага гатунку, але найбольш - гатунку свайго, папекаўскага.

Чытаеш Міколу Папеку вачыма і бачыш: цяжка, выбухова, іншы раз, здаецца, амаль непразна, але ідуць словы ягоныя па вершы, як крыгі па бурнай рацэ. Словы напорыстыя, дзеяздольныя - зноў як тыя крыгі: «незалежнасць .. гРЫБА з рыпам адрываю ад караня... як хрып з горла - вырываю рыбу з вады», «зломваюцца вершы крыгамі - словамі новых вершаў», «прашчур прыручыў агонь...але чамусці з бярогу гукаў стаў лезыці агністы

мядзвездзь», «агонь стаўкаменем... з каменя
словаў агонь высыкаю».

Так «высякаецца» густая папекаўская
метафара.

Крыгаход прайшоў - адгрымеў. На рацэ
цішыня, спакой. І - «звечарэла - пчала
ўтамілася... краскі палеглі спаць», а «лебедзі... з
хвалямі ладзяць». Зноў парадоксы паэта? Так.
Бо парадаксальны ня толькі чалавек-творца.
Парадаксальнае нашае жыццё, парадаксальная
вакол нас прырода. Тым жыццё і прырода
цікавыя.

Тым цікавая паэзія Міколы Папекі.

**Мікола Купрэў,
лаўрэат Літаратурнай прэміі
імя А.Куляшова**

* * *

Чаравікі
ў далёкай дарозе, --
чарнавікі...

ПЯЦЬ ГРАЦЫЙ АДНАГО РУЧАЯ

Дзяўчыны
прывабны стан
у суженцы ўабліпку,
чорныя лакіраваныя чаравічкі
на тоненькіх шпільках, --
далікатны, густоўны бакал
з тонкаю таліяй.
Я з яго і зараз піў бы
ігрыстае шампанскае...

Кабеты
роўная постаць
у раскошнай апараты –
кроў з малаком.
Фужэр крышталёвы перада мною,
водар алою.
Я ў яго ставіў бы
красак букеты –
з руж і шыршыны.

Бабы
рыхлае лагоднае цела
расьпірае адзежы...
Як лета,
пышны бохан хлеба,
збан з жабаю ў малацэ...
Бутля з вішнёвай настойкай

у акне.

Бабулькі
парэпаная скура, --
як зямля...
Са скарыначкі хлеба сухар.
Скрыня старая, якая
бачыла-перабачыла,
чула-перачула...
Я ў яе склаў бы
срэбра, золата, медзь,
каб зразумець
марнасьць штучных прыўкрас.

Дзяўчынка –
чыстая бестурботнасьць,
лёгкая, як матылёк.
Бегае, штосьці ляпеча,
Як сьвежы ручай веснавы
сярод халоднага сьнегу
І формы ў яе няма,
яна – яшчэ жывы гук, --
краска жыцьця,
схаваная ў пупаху росту.

ДРЭВА

крычаць
вароны
на суадрэвіне
у іхнім говары
у іхнім горле
крык
кrrr...
не дрэмле
на суадрэвіне
ты сьмерць
страшыш мяне
дарэмна...

... о гора!

ЧАРАТЫ

Чародамі
шпарка шпакі
лётаюць
над чаратамі.

Ластаўкі
не мінаюць стаўкі,
з ласкі крыльляў
у чаратах ласуюцца.

На воднай роўнядзі
лебедзі
з хвалямі ладзяць –
белым крыльлем
чараты гладзяць.

МОВА

1
На тое і словы,
каб лавіць
сполахі імгненняў
летуценных.
Мова – нерат для слоў,
Каб з нетраў
Мора-жыцця
Выцягваць фарбы
Пачуццяў, думак,
Настрояў і мрояў...

2
Мова,
што ў табе новага
з той пары
як ты была
гарачаю магмаю гукаў!..
Астываеш паціху,
станаеш рудою,
каменнаю сольлю,
зямлёю,
і шмат у табе
крышталёвых россыпаў.
І дзе тая магія,
што прымусіць цябе
стаць новым, гарачым
подыхам магмы?

ДЗІРВАН

Вамі не полаты,
салёным потам
не паліваны,
я – былое поле –
прарастаю
горкімі палянамі.

МАЛАДЗІК КАМЕННАЙ СЯКЕРЫ

Хлапец маладзён
саромеўся дзяўчыны крануцца.
Загараўся ад позірку,
ад подумкі каханай...
Баронячы свой край,
моцна трымаў у руках
сякеру каменную...

Археолаг
звыкла капаўся ў кургане,
пыл пэндзлем зьмятаў
з парэшткаў дзяўчыны,
на якую так нясьмела
зь неба глядзеў
маладзік.

З ГЕРАКЛІТАМ НА БЕРАЗЕ

Трэба зноў мне
дапісаць ўвайсьці ў ваду,
учарашнім днём
навеяны верш...
Геракліт барадаты
стаіць на беразе,
бачыць у вадзе
мой партрэт.

КРАЯВІД З КАКТУСАМІ (Мадуляцыя)

Кактусы на вакне і бягоніі,
у акварыуме трапічныя рыбкі,
у серпітарыі пітон ды кобра...
А за хатамі знікае месяц,
а над хатамі ўзыходзіць сонца.
Людзі капаюцца ў агародах,
на падворку кормяць сьвіней.
Былое балота жоўты трактар арэ,
сухавеем – бяскрайнее поле,
чорная хмара гракоў над разорамі...
Усё далей экскаватар капае –
скрозь у парэзах ляжыць зямля...
Чыгунка шчыміць хірургічным швом,
смалакурня дыміць воблакам копаці,
куруцца асфальт, і вужакай віецца дарога,
а па ёй то туды, то сюды
бегаюць-поўзаюць мурашы-машыны
(адна па выбоінах вязе на бойню коней).
Блішчыць толькі сьмецьце ды бітае шкло,
а ў карчах бэзу – лысая,
пад бронзаю і плутоневым пылам
разьбітая галава правадыра...
Далёка ў лесе,
усё яшчэ агароджаным калючым дротам,
на высокай хваіне
вылупілася двухгаловае арляня,
лупата глядзіць, як у вёсцы

снуюць ля піўбара мужчыны,
бы вечна галодныя трутні.
Вось адзін выпаўз – і раптам
наткнуўся на вершніка на белым кані.
І над усім краявідам за кактусамі,
быццам гром, пракацілася: "Хто вы?"

ВЯСКОВЫ КРАЯВІД З ІНДУСТРЫЯЙ

Стаяць навокал вялізарныя ёмістасці,
пафарбаваныя сталёваю фарбаю,
сельгасхімія стаіць
на месцы яшчэ недасушанага балота,
каровы стаяць у хлявах і равуць,
напоеныя атрутнай вадою,
чалавек стаіць над вадою тою
ля жоўтага чоўна маладзіка,
у якім не дапльць яму
да гаючых дуброваў,
да цёхканьня салаўёў і куваньня зязюляў,
да паветра,
настоенага на мёдзе і малацэ,--
усё цяпер у велізарных ёмістасцях,
пафарбаваных сталёваю фарбаю,
пад сталёвымі воблакамі на небасьхіле.

ПЧАЛЬНІК ЛЯ РУЖАНАЎ

Мы едзем на трактары, ноччу,
удвух з Валерам Прыступам.
взяем пчаліну
на медадайнаю агрыку,--
так на ружанскай зямлі
ліцьвінскі люд называе грэчку.
Белае поле, як сырадой,
разьмілося сярод пагоркаў.
на небакраі
над упаўшымі ў сон Ружанамі
зьявілася чырвоная поўня.

ПЧАЛЬНІК ЛЯ ШЭЙПЦКАЙ ГАРЫ

Выплакаліся хмараў шэрыя павалокі,
расступілася векамі шчыльных аблокаў
яснае сонейка, сыпле зыркi вокам.
Прайшла навальніца зусiм недалёка.
У мядзяністых грэчак,
у расяністых траваў
вечер выцірае вымытыя твары.
Ярая пчаліна паляцела ў поле,
зранку абтрапала крыльлем навакольле,--
валачэ ў вулей мядку поўнае вольле.
Пасылае сонейка бліскучыя зыркi,
нараджае фарбаў, гукаў рытмы...
...Адкуль наляцела зьнячэўку, скрытна
ня ўхваленая лысым сапляшнікам рыфма?

ПЧАЛА І ЧАЛАВЕК

Так вялося стагодзьдзямi:
побач
пчала і чалавек,
і ўдосталь было
мёду і воску,
сьвечак Богу,
а людзям пiтва.
Ды сталася неверагоднае
стагодзьдзем
Уранавага аблыка --
зьмялела мёду джэрала.
І цяпер невыгоднае
жыцьцё,
ды зайздросна-карысьлівая
сьмерць.
І канае пчала працавітая,
а ў ей чалавек.

ПЧАЛІНАЕ

Пчаліны
шукалі ў асінах пчыліны.
Шчэлепамі восак мялі?
у скрылях мядок мелі.

Мы з табой яго елі.

Шчмялі нешта чмялілі,
у норкі шчаміліся,
у соты мядок лілі,
ветрам крыльляў
гнёзды мялі.

Восы
чынлі дзівосы,
восы запляталіся ў косы,
лапкамi ссыпалі пясок,--
ля тваіх ног
лёг
жоўценькі паясок.

РАЮНЬ...

Я стаміўся цябе чакаць,
услухоўваўся , як ідзе дождж,
а ты ўсё не прыходзіла...

...Я прыйшла,--
спыніўся дождж.

У КУИДЖЫ Ў ГАСЬЦЯХ

Не крычы на мяне, не крычы,
у крыніцы згубіў я ключы,
а яшчэ, калі ласка, не гань
у Куінджы бярозавы гай...

Што ж сядзі і бядуі
каля замка адна –
за сыпіною будынак
з бетону і шкла.

...Не крычы на мяне,
злосна так не крычы,
у крыніцы згубіў
залатыя ключы...

І цяпер ты сядзіш
усё там, ля разбураных сьцен,
Бабілона нябачная сьцень.

СВЯТ ЛАНЕ

На блакітных прыступках
жанчына ў чырвоных адзежах
сонцам спускалася ўніз...
Я яе позіркам грыз...
У дзежах зорнага неба
ўзыходзіла цеста жыцьця,
і яму там было ўжо цесна...
Ачуўся,
сабе не знаходзячы месца,--
яна на блакітных прыступках
падымалася ўгору.
Забыў пра зямную апору,
за ёй ішоў.
І Бог мяне не пакрыўдзіў –
на зямлю не зрынуў.
Калі ж для сябе я
свой учынак адкрыў
і недасяжнасьць яе
ўсьвядоміў,
журба ахапіла мяне,
і я выліўся ў крык
жураўліны...

ЗАЧАРАВАНЫ ЁЮ

Дзе ты цяпер?
Гэтак непадобнае
тваё адлюстраваньне на цябе!
Вось ты – ружавашчокая і павабная.
І твой сухі адбітак на вадзе...

РАНШНЯЕ

Каханая!
Спляці вяночак
с санцадайнае лотаці,
той, што расьце
у залацістай расе
на балоце:
лісьцікі – срэбра,
красачкі – золата, --
німбам на тваёй галаве.

Пчала сонечным промнем
адтуль будзе лётаць,
да майго пчальніка
і над вухам
ціхенька галёкаць.

Тут, дзе рака,
у густой траве
птушка гнязьдзечка зьвівае,
ручаінкаю ў небе журчыць,
не парываючы прадзіва.
“Піць-піць!” –
птушаня – там сьпявае.

З НАРОДНАГА

Ах, Вішанька, --
зялёны лісток.
Эх, вішанька, --
белыя красачкі.
Ай, Вішанька, --
чырвоныя ягады.
Ой, Вішанька, --
голае гольме.

РЭЧ У САБЕ

Яна не гандлярка
і не цягае торбы
з вагона ў вагон
на гарбе.

Утойвае
ўсё, што мне трэба,
у самой сабе...

Я, на жаль, не паэт
і ня маю мэты
дзівам такім
быць сагрэтым, --
мець яе пры сабе.

ВЕРА

Воды дазволілі
па іх плаваць,
паветра спрыяла
на крылах лётаць,
зямля дапусьціла
па сабе хадзіць, --
і мы паве рылі ў сябе.
Ганарліўцы!
Паглынаюць нас воды,
зрынае нас паветра,
зьядае нас зямля.

ПАРТРЭТ ЛАГОДЗІЧ

Яна паглядам
любога ўлагодзіць і любага...
З яе

Леанарда пісаў бы Джаконду, --
з халоднай усмешкай
з вачамі анаконды.
Ды ў Марылі вочы намнога лепшыя.
У іх – вершы.
Лагодзіч,
раскінуўшы косы рукамі,
вершы пісала, --
а Джаконда на сьцяне вісела,
і з вуснаў яе
не вырвалася раскаванае слова...
Толькі па мне яшчэ раз прапаўзла
закаханым паглядам анаконда.

* * *

Ад сьвятога Ганга,
з паганскага звычаю
не гаспадыняю,
ня госьцяю
прыйшла да Ганначкі
дарогай запыленай
цыганачка...

Ганіце ад ганку
аблуду-цыганку.
Ганіце і Ганку
ад ганку!..

Эх, Ганначка, Ганначка,
табе нагадае цыганачка!

РЭЧКА ШЧАРА

Рэчка Шчара,
рэчка Шчара –
ненапоўненая чара,
страта шчырасьці і чараў.
Над табою
ўсё радзей і радзей
чары дзіўныя чаруе
чарадзей...
Боль рачулкі
вечер чуе, --
чарацяначка начуе.

З ПРЫГАРШЧЫ ЛУБІНУ

З аправы напарстка жыщця
глядзяць хларафілавы вочы.

Парастак зеляніва –
дзіва

з рэалізаванай ідэі.

Ці не адсюль на зямлі
жыщця ўсе дзеі?..

Што там возера Белае
ды хвалі дыяментаў?

Шкарлупіна

ў параўнаньні з начнымі росамі,
якія абраміла разетка лісьцікаў
лубіну.

Што там маланка

палахлівая, блізкая!

Паглядзіце, як пліскаўка

хвастом пабліскае.

* * *

Чорны бусел,
чорны бусел-белагруд,
памажы ты Беларусі,
будзь жа тут,
дзе даўно ўжо
жаўталотаць не расьце,
белы бусел
не клякоча на страсе.

Чорны бусел,
чорны бусел-белагруд,
табе лётаць
над балотам
не дадуць.
Тут рачулачкі і рэчкі
ў кайданах,
і зямля пяском зьмяіцца
на вятрах.

Чорны бусел,
чорны бусел-белагруд...

РЭФЕРЭНТУ

Плата за здраду трыццаць даляраў Іуды.
Як з табою пайду – дык прыйду анікуды.

Нешта я апатурыў; гляджу з абурэньнем,
як народа душа зарасла жабурэньнем.

Партызанам пайду на забытыя бацькавы гоні,
дзе скубуць палыны бяззубыя калгасныя коні.

УСПАМІН У БЕЛАЙ КАШУЛІ

Мой прадзед
меў звычай казаць:
добры дзень, поле,
добры дзень, статак
добры дзень...
слухай, поле, песню,
слухай і лес,
як песня-харал
над вамі
ляціць да нябёс...

Вось і я іду
па калгасным полі,
а ня чую песні,
мовы роднай
ня чую...

Дабранач, поле,
дабранач, авечкі,
дабранач, дзёткі,
меў звычай казаць
мой прадзед.

ПОЗІРК У МІНУЛАЕ

Гляджу на малаго хлопчыка, --
сына з прымхлівай выдумкай, --
вачыма бацькі на самога сябе.
Ах, мой хлопчык, хлопчык,
ідзеш ты за мною сьледам,
як некалі я за бацькам...
Як бацька пайшоў за дзедам.

БРЭСТ-ЦЭНТРАЛЬНЫ

Тут – Маскоўскі бок,
там – Варшаўскі.
Які з іх больш шасткі?

Тут – Варшаўскі бок,
там – Маскоўскі.
Які з іх больш коўзкі?

НА ВУЛКАХ БЕРАСЬЦЯ

З муроў паабівалі тынок...
На сьвет са сьцен здзіўлёна
пазіраюць габрэйскія надпісы,
побач – польскія...
Тутэйшы беларус
па-новаму
тынкуе мур, --
вывешвае расейскую шыльду.

ЛАСТАЎКА

На бел-чырвона-белы сыцяг,
што ціха мроіць свой час
на гарышчы,
села начаваць
бел-чорна-белая ластаўка.

Ледзьве дзень надышоў,
яна
ў неба порстка ўзьляцела,
лётала,
вока маё лашчыла.

Там, у аблачынах,
была ёй прычына
крылам знаходзіць спакой.

28.VI.1999

На вуліцы, дзе я вырас,
ішла па вёсцы сьмерць,
згубіла, п'яная, касу...
Ды і як ёй не напіцца?
Дашчатымі павекамі
схаванья вочы хатаў.
І як ёй не згубіць касу?..

Што я пішу?
Па турнянскай вуліцы
ішла,
нібы саломінка,
старая п'яная баба.

БАЛАДА АБ ЛАСІНЫМ БАЛОЦЕ

Вясной, дачакайшыя ночы
на Ласіным балоце,
сабака па сьледзе ідзе.
А на вышцы, што стаіць
на прасецы квартальнай,
ці так недзе ў схове
пацее ў чаканьні здабычы
паляўнічы –
чалавек першабытнай культуры.
Узброены жалезнымі зубамі,
узіраецца пустымі зрэнкамі
ў шклянныя вочы
начнога бачанья...
...Брэша сабака, чуецца стрэл,
вохкі выдых ласіхі
ў жываце з двума
так і не народжаньмі ласянятамі.
Маўчаньне...
Кінута скура ў багно,
рог кліча сабаку,
вуркоча машина.
Людзі першабытнай культуры
“робяць ногі”
ў XXI стагодзьдзе...

СУЧАСНЫ КАЛАМ БУР

1
Сын прыехаў з горада:
-- Бацька, на банана!
Бацька яму горача:
-- Сыне, кабана на!

2
Міліцыя і я
ў полі біліся.
Мыліцы і я
палюбіліся.

3
Мытарствы ўсім саюзам
Мы ў царствы пусьцім юзам.

ВЕЦЕР МІНУЛАГА

Над пажоўклай дубровай-травой,
над галінастымі голымі дрэвамі,
над павольнай ракой
з абярнутымі на бераг чоўнамі
вецер нёс хмары цёмныя,
шэрыя цені і поўню.
У гаі людзі агонь распальвалі,
і ад вогнішча варажбітнага
куруліся дыму клубы...
Вяшчун у адзеньні са скуры
адчайна грукатаў у бубен
і з трывогай у вачах штосьці бубніў
пра немінучасьць:
“Хутка прыйдзе і будзе правіць
цар з Іудзеі,
а потым цыганскі кароль
карысьліва сыграе ролю
яднаньня славянскіх дарог...”
Аб чым ён далей казаў,
добра памятае Мікола Купрэеў,
той, што самотна сядзеў
на высокай купіне
і на скрыжалях пісаў закон аб віне...

ВЫГАН

Сонца ўзыходзіць,
упарты прамень
цярэбіцца
скрозь галіны дрэў.
Каровы вохкаюць,
рыкаюць,
а птушкі,
птушкі,
птушкі
цішу промняў тушаць;
галасы іх душаць,
не даюць спакою...

Пасьвяцца каровы,
пішуцца вершы.

* * *

Прамяніста,
урачыста, чыста
цъвілі вішні,
сьлівы, яблыні і грушы...
Бязьмежнае, суцэльнае, частае
мора белай квецені.
Тут і пчала
добраю госьцяю шастала...
...Вось і адкрасавалі.
Белья воблакі
асыпаюцца сьнягамі.

* * *

Ваша сьветласьць, раніца,
з квеценню справіцца.
Яшчэ ў пялёстках яблынь
пялёскаецца
сонечны прамень,
але ў дзівосным сьвеце
вяне квецень.
Па чорнай сьвежаўзаранай зямлі
мяце вецер
красак сьмецьце.
...Сытая хмарнасьць вохае
чатырохкамерным трыбухам каровы;
дыхае цяжкімі кроплямі,
павевамі лёгкімі.

ПЕРАД НАВАЛЬНІЦАЮ

Малаком дажджу
набрынялі нябёсы.
Вось-вось
на зямлю спадуць
кропляў косы.
Жоўтая стужка дарогі
са жвіру
падыме над намі
воблака пыльнага віру.
Над намі
каня тужліва крычыць.
Грак
маўкліва да хаты ляціць.

АРАБІНАВАЯ НОЧ

“Дзе сьці маланкі шугалі ўгару...”
Сьцірты саломы
стаялі нязьедзеныя, --
была ўжо лета сярэдзіна.
Буйны дождж
спорна йшоў на зямлю,
заліваючы поўхавы норы.
Стаяла пчаліна
на ўзятак прывезеная,
ля поля,
белага, як малако, --
грачанага,
і рапсавага –
як яйка жаўток.

* * *

Ідыліі спакой
парушыў усходні вецер,
матае, рве бярозы вецце.

У глыбінным лесе
подыхі зімы,
хоць у небе
жаўрук зьвініць...

Ідыліі спакой
парушыў усходні вецер.

* * *

На водар грачанага мёду
зьятаюцца настырныя восы.
Канула лета

ў Леты няспынныя воды,
а з водаў засмучаных
нарадзілася Восень.

www.kamunikat.org

ПАХАВАНЬНЕ БАБІНАГА ЛЕТА

Быў цёплы, ласкавы дзень.
Бабіна лета –
 мінулага лета цень.
Пяшчотны ветрык
пажоўклае лісьце хістаў...
Сонечнае сьвятло
лагодна лягло
на прыдарожны пыл,
на каменя чало.
Нябожчыцу
не на руках несці,
на чорнай машыне везці.
А пяшчотнага ветрыку
нечаканы парыў
да спагады сьхіляў
ды ціха марыў...
Потым сыпявалі ў царкве:
“...Жизнь вечная,
жизнь бесконечная...
Надгробное рыдanie...”
Болей шчырае было
сонечнае праменьне,
што спадала ў пакой
праз празрыстае шкло
каляровых скляпеньняў.

ВЫПАДКОВАЯ СЯЎБА

Раз-пораз кідаю
зярняты ў ральлю –
 у маці-зямлю.
На тым стаю
 і душу тым гаю...

Гракі
ў позьніх пасевах маіх,
як тыя чэрці,
зярняты дзяўбуць –
дзюбы штоміг
 уверх-уніз,

каб іх!..

Да жніва далёка...
Ня кепскі ў гракоў умалот –
смачна насеньне жэрці.
...Усё добра!
Добра і так.
“І гэта міне...”—
чытаю ў Бібліі.

Гэта ня грэх,
а Боскі знак:
дочкамі абдураны Лот
шукае па сьвету дзяцей.

СПЫНЕНАЯ ПАЭМА ПРА РУЖАНЫ

Ружаны!

Думкі аб табе

даўніною акружаны,

у гербе тваім –

ля ног уніята

ружы...

Ганчар, сьляпы ад вайны,

каб выжыць,

кола ганчарнае кружыць, --

напружвае памяць збалелую,

лепіць гаршчкі.

Ды большавічкі...

...

....

ДАЧАРНОБЫЛЬСКАЯ ПАЭМА

Так трапілася

ўпіцца росамі,

перш чым травамі

ступяцца косы.

Што тады

яшчэ зноў пра шчасьце?

Дурное цялятка

кароўку пасьвіць...

Ня ўсьпеў я з вамі

ўпіцца расамі:

сьпешна травамі

тупяцца косы.

ПЛАГІЯТ

(Чысла; верш 31 – 32)

З намі Бог.
Гот мі унс...
Ішлі і зьнішчалі суседзяў,
не зважалі, платаядныя,
на старых, на немаўлят, --
спальвалі,
тапілі,
забівалі...
Вар'яцкі плагіят з Бібліі
нямецкага народа?!
А можа – і саміх габрэяў,
што стала між немцаў жылі?..
Тады гэта ўжо
неплагіят.

АХВЯРА

Да стварэння людскога
спрычыніўся Бог.
І да гэтага дня
сам сябе ён
не зьведаў да дна...
З глыбіні першабытнага жаху
прабудзілася дзіўная думка:
ня нашага караня слова Ахвяра, --
габрэйскага бога Яхвэ.

ЯЙКА

Хрыста і антыХрыста,
цара іудзейскага,
зязюля падкінула
ў наша гняздо, --
яйка...

Мы – язычнікі –
ад касці,
ад зямлі
і ад неба –
выседжваем яйкі чужыя:
“Ой, прыляцела зязюля...”

ХРЫСТОС НА ПАЛЕСЬСІ

У нашых гаючых гаях,
ля нашых каменных багоў
хапіла б месца й Хрысту...
Ды так да пустыні
Хрыстос прырос,
што з сабою яе
на Палесьсе прынёс.

**ХРЫСЬЦІЯНЕ
І ЗЯМНОЕ
ХАРАСТВО**

Хрысьціяне
тапілі і спальвалі ліцьвінак
нібыта за іх чарадзейства –
не мелі змогі трываць
велічнае хараство.

Непакаянна стаяць
хрысьціянскія сьвятыя.
Німбы
над галавой.

МОЛІМ СЯ

Молімся чужому Богу,
забыліся на сваіх.
Дзе нашы карані?..
Прышляя
нас мечам хрысьцілі.
Зруйнавалі камяні,
павыкарчоўвалі гаі,
спалілі стодзівы.
Мы ўкленчылі...
Усяслаў –
яшчэ не зусім на калянях.
Вітаўт –
верных пасяліў сярод нас.

СЛАВЯНСКІЯ ГЕРАСТРАТЫ

Уладзімір сьвяты
мяняе славянку
на візантыйскую панну;
топіць Ярылу і Хорса,
паліць Перуна і Дажджбога,
кідае ў вір памяці Мокаш;
ахвярнік залівае сьлязьмі народа,
загнанага крывавым мечам Хрыстовым
у воды Дняпра.
І ўрэшце будзе на капішчы,
сadge на патушаны,
зьнішчаны Зьніч
Сафію белакаменную...
Дажыліся славяне –
цыганскі барон
дужа любіць славянскіх “жэншчын”.

* * *

Я не першы сярод паэтаў няўдачнік.
Удаўся верш – і ўжо ён не твой...
Радасьць мая і мой смутак –
яшчэ не высьпелы верш.

* * *

Агонь стаў каменем,
гарачае пачуцьцё – словам.
З каменя словаў
агонь высякаю.

КРАСАВАНЬНЕ
(Трыпціх)

1
Рой белых матылёў
у цёмна-сьветлым,
зялёным ільне.

Лён рэдкімі краскамі
лашчыць вока, --
такімі, як сам, матылямі.

2
Сонца
закалыхваецца
ў калосьсях жыта.

Калосьсе
гарыць чырванью
сутоненага сонца.

Лёгкі ветрык
нясе над жытам
хмарынку пылу, --
каласы кахаюцца.

3
Заружавела,
пабялела грэчка,
загула

зычнымі галасамі пчалы.
Затрымцела
белымі, чырвонымі
вакастымі матылямі...
Пад вечар
вулькі паціху
ўбіралі ў сябе
грачаны звон,
гарачы дзень.

КРЫГАХОД ВЕРШАЎ

Ціхае паляваньне, як на рыбу,
што тоіцца ў вадзе,
як на грыбы, што хаваюцца ў зямлі ды траве.
Нечаканасьць выраслага перад табою гРЫБА
з рыпам вырываеш ад караня.

І з гэтым зьвярыным РЫ

і ўзрыўным воклічам БА –

як хрып з горла – вырываеш рыбу з вады...

Адно-такі ў пошуку грыбоў
ня трэба зямлю рыць,

а ў вершах мноствам слоў рыпець:

зломваюцца вершы крыгамі –
словамі новых вершаў.

ПА ДЛЯ БОГА РА

Хто залятае ў сярэдзіну слова,
чым узважыць слова магчыма?
Якімі вачыма – падняць якімі плячыма?..

ВеКа, -- закрывае маё вока,
гэта частка чалаВеКа.

ВеКа – канкрэтная лёгкасьць,
яно закрывае маё цела,
як пакладуць яго ў дамавіну...

ВеРа кажа: я лёгкая цяжкасьць,
я цемры і сонца бязважкасьць...

Месцамі Ве і Ра памяняйце –

РаВе вецер віхурны

і цемру з сьвятлом злучае,
ірве цяжкія рэчы на шматкі
з такой лёгкасьцю, нібыта
чалавеку паперку скамячыць...

Чым напоўненае слова чаРа,
што хавае ў сабе слова хмаРа?..

РА надавуміў мяне на верш гэты.

РАзум – АЎМ зямлі, --

цёмна-сьветлыя гукі РАзам

яднаюць у сабе фарбу і голас.

РА – яркасьць сонца і цёмная пляма.

ЦЕМРА сьвятлу зусім не пара, --

як і ў ЦЕнь, ЦЕ ўбірае

ў сябе нават гукі...

Зрэшты, гэтае вар'яцтва

напісаў Папека.

ПА – узрыўныя гукі, што для ўсяго
ўтвараюць ПАверхню:

крыві – ПАкроў,

ветру – ПАветра,

гонару -- ПАгоны, --

гукі аб'ёмнасьці, ёмістасьці,

па-звыкламу пышнасьці.

ПЕ – цёплае ПЕчы сьПЕўнасьць,

пладоў лета сьПЕласць.

КА – унаяўленасьць рэчаў,

іх КАнкрэтнасьць.

А цалкам ПАПЕКА –

з гарачае печы пахкі бохан хлеба.

СПРЭЧКА З БОГАМ РА ПРА РЭ

Араты зямлю аРЭ –

ралам раздзірае шчыРЭц зямлі.

ДзяРЭ горла – бРЭша сабака, --

у прасторы вандруе РЭха,

прарастае ў пазухах лісьцяў аРЭхамі.

Яно не зьнікае нікуды _____,

без сьледу нішто не зьнікае,

бо ўсё ёсьць нечага сьлед...

Грэх і арэх тРЭскаецца,

каб выявіць сваю сарцавіну –

сэрца свайго віну...

Ствалы дРЭў, іх каРЭньні –

жывое РЭчышча для вады, ад зямлі

напрасткі да аблокаў, у неба.

Трэскаецца, РЭпаецца, кРЭжча дрэва

ад ветру, маланак, марозу –

коле сабою прастору неба

на левую і правую палавіну.

Ледзь не забыўся... Мертвы боль дрэва,

стРЭмка, уРЭзваецца ў маё цела,

джаліць памяць па-жывому.

РЭ ўсё -такі – жывал сяРЭдзіны,

мяжы, падзелу,

як гРЭбля насыпаная на балоце...

...кРЭсы ўсходнія...

А памятаеш, РА, кРЭсіва,

што з цёмнага кРЭменя

ўваскРЭсвае, выкРЭсьлівае агонь?

Так і кРЭйда: покрыў чорнай дошкі падкРЭсьліць
белым шрамам-памяцьцю...

Хоць РЭмбрант тут не пры чым, ды і ён
са сваім РЭ ў жывапісе
знайшоў сваё кРЭда...

Не разумею, чаму ў гэтым РЭі
зусім згубіліся габРЭі – з сваім РЭ
і ў слове, і ў прыродзе расаў і нацый...
РЭ ня дРЭмле! Ім авалодвае

сьмяпая РЭўнасьць – здань агРЭсіі.

Ды, урэшце, вазьмі ў рукі РЭшата,
якім бабы на вёсках

аддзяляюць муку ад крупы,
дробнае ад буйнога – і пры гэтым
тРЭба РЭшатаць...

Напэўна, прыкладаў досыць, наперадзе
з РА ў мяне не адна шчэ сустрэча...

Чую няўмольны, немінучы РЭквіем...

І РЭчы татыў мой, на жаль,
так і не прылунае бадзёрым рэхам,
як вершаказы РА...

І буду я заРЭзаны як паэт
цэнзарам і РЭцэнзентам –
сябрам яго і знаёмым.

ПраРЭгатыва не за мною – за ім...

...Штораз, неаднаразова
рэха сьмяецца з мяне
і сябе ад мяне аддаляе –
назаўсёды адпрэчвае.

КАЗАНЬ БОГУ РА ПРА КА

Гэй, з-за Ганга ганец! Ці не пара запаліць
каганец жывёлу КА? А можа, хай звыкла на
капішчы гукаў капціць сьвечка – злоўлены,
закансерваваны ў КА сьвет?

Як бы карацей сказаць казань пра КА... КА
– клетка, капкан, катарга для жывёлаў, дзе не
да месца гандаль найлепшымі магчымасьцямі.
Яно ніколі не перастае канкрэтызаваць, сьць-
вердж-ваць, што з мелі зробіць камель, з лёсу –
калёсы, з мяккага – камяк. Але нідзе КА так і не
выявіла свайго ўменьня, як у камені.

Моцай сваёю КА роўнае РА. Яны між сабою
спрачаюцца, качаюцца, мяняюцца месцамі і
ўтвараюць кару, каравай, кароў ды пакараньне
Ікара... Перакуляцца – і вась вам рака, у якой
няма ракаў. І ўсё-такі КА больш упартае –
карабкаецца ды бярэ ў свае абдымкі РА.

Але ж і я не з лыка: бяру ў рукі сякеру, пе-
ра-да мною калодка, як Гордзіеў вузел. Замах-
ваю-ся, высякаю адно КА – вась вам зручная
пчалі-ная калода, насіце сабе мёд. Гахкаю другі
раз—вось і лодка для цябе, РА, -- пльві сабе з
усходу на захад, сьвяці... Вось і сьвечка
напалову зга-рэла, як мая казань. Яшчэ палавіне
гарэць...

КА закаханае ў жаночы род, ці не таму ў
кожнага з нас свая карма і свая крывічанка,
ліцьвінка, беларуска...

КА зматэрыялізуе ўсялякі жывел гукаў:
лёгкае ВЕ – каварнае века, ліючае ЛІ – каліва
лікаў, зьвярынае РЫ – карысьлівае рыканьне,
жухлае ЖУ – “для жука кажух”, шчымлівае ШЧА
– кашчавіць шчака... Часта КА кампануецца з
другім КА, разам ідуць на паляваньне, а нічога
не здабудуць – бойка, сплятаюцца адно з адным;
двойчы КА паўтараецца і брыдка пахне, такое
яно ўжо... у самазакаханасьці Нарцыса...

КА гаспадарлівае, любіць быць месцівам
скарбу: каморай, кадаўбцом, карытам... Тут і
капіеўку не лішне ўзгадаць...

Ужо кашаль лезе пад шалік, і хопіць
плесьці кашалі пра гэтае КА, якое так доўга
казытала човы, і няхай яно сабе надалей
калоціць, акаляе, кахае, калясіць, карануе,
камяціць, камяніць, карціць і караціць, кальша,
кажа, картавіць, капае і ка'пае, канае,
канючыць, калечыць... робіць на свой капыл...

Вось і свечка згарэла... КА да неспазнанае
мэты ў неба ляціць каметай. Як бы мне гэта
яшчэ раз учапіцца яму за хвост?..

БОГУ РА ПРА СТОМ ЛЕНАЕ БО

Напачатку быў непадзельны Хаос,
але ў ягоным чэраве было ўжо БО.

І, як рыба, хвостом зрабіўшы боўць,
зрушвае вадзяную роўнядзь,
так БО выбаўтнулася,
і ад хаосу

хаосам пайшоў хвалямі час.

БО удыхнула, выдыхнула – стала Богам,
і ў яго было ўжо Слова,

і гэтым словам пакуль што
быў толькі сам Бог.

Бог узяўся і выбавіў з хаосу
зямлю, неба, сонца, месяц ды ўсё жывое,
а потым, каб не стаць баўтуном,
у сваім вобразе і падабенстве –
Чалавека...

Зноў спрычыніўся ўдыхам і выдыхам –
з яблыневага дрэва

чалавек учыніў сваё боўтала
(прыналежнасьць любога паэта),
каб чуць у тумане бомы...

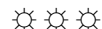
Прашчур прыручыў агонь –
старажытную Варту, --

але чамусьці з бярогу гукаў
стаў лезыці агністы мядзьведзь –

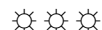
санкрыцкі Бэр, ад рыку якога
ўскалыхнуўся, абудзіўся лес – Бор...

З палескай рудое крыцы
варыцца сякера Барта,
а бортнікам высякаецца борць –
пустадрэвіна ўсялякага дрэва...
...З ладам хаос ў рэшце рэшт
без разбору зблыталіся,
і БО скрозь род і прыроду
праліваецца болям;
скрозь Сусьвет – нябесным балідам,
пагражае ўзарвацца бомбай,
вярнуць усё ў спрадвечны хаос
шкарлупіны першароднага яйка.
Бо БО – гэта акруглая пустата...
Гэта ўсё спасьцігае Босх
і піша “Сад зямных насалодаў”...
Бакі сьвятла і змроку ўраўнаважыліся...
...На балоце Бадхісатва босы,
у позе лотаса
трымае ў руках санцаносную лотаць,
глядзіць перад сабою
пранікнёна ў самога сябе, --
прагне стаць сполахам сьвятла,
каб пайсьці промнем
у чэрава хаосу
ды зноў стаць зародкам БО.

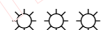
СПАРАДЫЧНАСЫЦІ

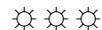
Паглядзіце на гэты зялёны лес
з яго зьвілінамі –
гольле, карэньне, лістота...
Хіба гэта не мозак зямлі?!
І вось чалавек...

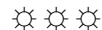
На стаптаных сьцежках
нішто не расьце.
Сьляды сыціраюць сьляды.

Сь – як чорная дзірка Сусьвету.
Сьвет – як лінза-сьляза.
Сьмерць – лейка пясочнага гадзіньніка.

Капаю магіду...
Яшчэ на адны мае сьляды
Апускаюць яшчэ адну дамавіну.

Мурашы крылатымі
нарадзіліся _____ – кахаць.
Адкахалі, крылы пазгрызвалі,
поўзаюць.

Што ты шукаеш,
якую дарогу?
Божая кароўка
ў лабірынце зялёных траў
і пакручастых лісьцікаў.

Што за мастакі:
нават не паспрабавалі
напісаць песьню жаваранка.

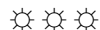
Я на калені ўпаў
перад табою,
духмяная сунічка.

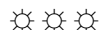
Раскрыль, раскрыль
хутчэй, шэры матыль,
лакатары сваіх крыльцаў,
пакажы, як у іх
пялёскаецца сонца.

І пачала пчала
з палёту-плачу.
Тым і ачалавечылася...

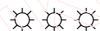

Зьвечарэла.
Пчала ўчапілася ў верас.
Чаго яшчэ хоча?..
Краскі палягалі спаць.

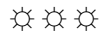

Дому літаратарай

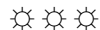
Мурашкі выжылі
пчаліну з вульля, --
носяць бяравенні ў соты...

Так прыемна пахнуць
прыгожыя белыя канваліі,
а пчала праляцела...

Восак цячэ, залівае агонь, --
агонь пажырае восак...
У польмя сьвечкі трапляе пчала.

Адзінокая дзікая пчала
каля лёткі пчалінага вульля.
Цікуе:
як гэта – столькі
ў адным вульлі жыве?!

Паляцела, зазвінела пчала
на струнах сонечных промняў,
па клавiятуры красак.
Агучылася прастора...
Сонечнай музыкай...
Ветрам крыльляў...

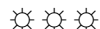
Бязгучна
плача пчала:
бяскрылаю нарадзілася.

Чорным пяром на сонцы
воран грае –
усімі фарбамі зьзяе...
Жаваранак з ранішняга неба
раніць сэрца зямлі...

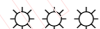
Маладыя, зялёныя
кволя лісьцікі дуба
пакінулі гнёзды пупахаў.
Растапырылі крыльцы –
вучацца лётаць.

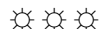
Не ў крылах
сіла арла:
зрынутыя – памерлыя –
цэлы альпіністаў
зьядае каменнае горла, --
гарлавіны гор...

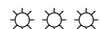
Каменныя сьцены
сьляпымі вокнамі
натыкаліся на голяе дрэў.

Зялёна-белыя бярозкі
белы сьнег
у зялёнай траве.

Старая-старая яблыня
вясной закрасавала
маладымі краскамі.

Выпушчаная фатографам птушачка
жаваранкам у небе зьвініць:
цінь-цень – цэлы дзень.
І дзе цень цэлы дзень...
...зьвініць.

У бок сонца
дрэвы схілілі галовы,
ня хочуць уклечыць

У бела-зялёным віхоры
вясна карагодзіла
з птушыным хорам.
Хорс хораша ў небе
сьвя-ціў...

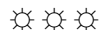
О, хмары, --
з-за мора заморанья,
з мора разморанья...
Замаранья
сьветлыя мары аблокаў.

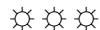
Цені – цымяная сутнасьць,
уцялесьненая адсутнасьць
промняў

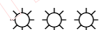
Ружавеюць у траве півоні.
У містычна-зялёным _____ карчы
краскі шывшыны.
А ў росах
іржавеюць літоўскія косы.

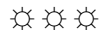
Узышло, --
на неба ўварвалася
сонца.
Узарвалася
ў кожнай расінцы
тумановае роснасьці...

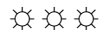
Неба разьлілося лужынамі.
У іх патанулі сонцы, --
золатам сьветла
залілася шаша.

Пляма шэрай фарбы
раптам выявіла свае скарбы...
Не стрымалася, заплакала.

Тапіць – не тапіць, --
розны сэнс агню і вады.
Паліць – не паліць, --
і агнём і вадой...

Умее
сьмерць
мераць ...

Да дзв'ярэй падкова прыбіта.
Адкінулі коні капыты.

За намі вечнасьць,
перад намі нішто...

Пакуль еў зямлю –
жыў.
Перастаў –
зьела мяне зямля.

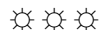
Пахмурная хмара
па зялёных градах
прагрукатала градам.

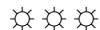
На зямлі гольме.
Абудзіўся боль дрэва,
зрэзамі сьлепа глядзіць.

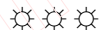
Прамерана,
праверана, --
граверам замацавана
літара Р.

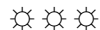
Дзі-і-нь -- хада вострага ў вечнасьць.
Лю-дзі – ідзі туды-сюды, угору- ўніз,
як тчэцца ходнік.
Люляй чаўнок туды-сюды, --
як тчэцца ходнік.

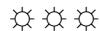
Вербніца:
бацька-выдумшчык
лазовыя дубчыкі
ля царквы прадае.

Усьцешна мне:
не ў чорнай – блакітнай труне
бацьку нясуць...

Дзякую жыцьцёвай драме:
у адной партрэтнай рамцы
звёў бацьку з маці лёс...

Апошняя абразай мне стане
камень, пастаўлены надо мной,
з надпісам на расейскай мове...

ЖАМЯРА (Вершы для дзяцей)

АСА ЗВЫЧАЙНАЯ

Пад страхою вісіць шапка ў шапцы,
у тых шэрых шапках схаваны сот.
Ня сунь да іх сквапныя пальцы, --
аса ўджыгне жыгалам, як асот.
Дзеткі асы варушаць жваламі жвавымі,
харчуе іх мама мушкамі жаваньмі.

ЗЕМЛЯНАЯ АСА

У пяску, як золата краса,
грабецца ў моцы ўсёй аса.
Сьлюной змацуе вырытую норку --
загляне сонца да яе ў каморку.

ШЧМЯЛІ

Яны такія важныя, як каралі,
кашлатыя гугнявыя шчмялі.
На красках з раніцы да ночы
шчыруюць, покуль бачаць вочы.

ШЭРШНІ

У дуплах дрэў сябе сагрэўшы,
гняздо з валокнаў робяць шэршні.
Ляціць, гудзе
сярод кузурак лайнер.
Няхай у вас ня зьявіцца намер
яго чапаць -- ён страшны зьвер.

ПАВУЧКІ

Што за гліняныя гаршчкі,
а круглыя, нібы вітушкі?
То на зімку павучкі
паснулі без падушкі.

ЖУКІ

Жарсьцяныя кажухі
валакуць з сабой жукі.
Так ахутана іх цела,
каб ісьці на перад сьмела.

ЗАЛАТАВОЧКА

Доўгія крылы ды празрыстае цела,
і золатам блішчаць на сонцы вочкі.
Яна ў кожнай хаце нібы каралева, --
так спрытна, умела моль паела,
не ганіце яе з хаты ў прочкі.

КАЗЮЛІ

Рабілі гулі
казулі
ды ўрэшце спыталі
ў зязюлі,
як вярнуць сабе
Ю...

З ВЕЛІМІРА ХЛЕБНІКАВА

* * *

Каму сказацейкі,
Як чынна жыла панначка,
Не, не грэчная панна,
А, так сказаць, жабунечка:
Тоўстая, нізкая і ў сарафане,
І сяброўства павялікае
Вяла з сасновымі князямі.
І багніска люстраное
Паакрэсьліла сьляды
За гарэзьлівіцай тою,
Дзевай весняе вады.

* * *

Вёсны, людзі і народы
Уцякаюць назаўжды,
Як імклівы бег вады.
І на люстрані прыроды
Зоркі – нерат, рыбы – мы,
Бог – як прывід ля кармы.

* * *

Хвілінныя хвалі
На возера беразе,
Дзе каменье -- часам,
Дзе час – камень.
На берага возеры
Хвіліны і хвалі
На возера беразе
Сьвятлынна шумлівыя.

КОНІК

Крыльцыхаючы золатапісьмом
Танюткіх жыл
У конаўку чэрава конік спажыў
Шмат прыбярэжных траў і вер.
-- Цінь, цінь, цінь! –
тарарахнуў ціньцівер.
О, лебядзіва!
О, асьвяці!

З ВАСЫЛЯ СЛАПЧУКА

* * *

Толькі той і пчалаяр,
хто кліча пчалу
на “Вы”
і зьвяртаецца да яе “Спадарыня”,
ведае, што праўда –
далёка ня мёд,
а джала.

* * *

У вачах – аніводнай рыбінкі.
Пазаціскалі вушы лямантам,
толькі б ня чуць цішыні,
якая яшчэ болей лякае,
чым маўклівасьць тых,
што ў люстэрках
ліпучымі пальцамі
з талерак ловяць перламутрыц.

* * *

Твае словы мяккія.
Вылеплю з іх сабаку,
каб цябе сыцярог.
Сабака кусаецца,
а словы
ліпнуць да пальцаў.
Нашто спатрэбілася тлумачыць
маё маўчаньне?

* * *

Неба – шлях да жанчыны.
Мужчыны лётаць ня ўмеюць.
З таго адны музы
з неба на нас звальваюцца.

ЗЫМ ЕСТ

Мікола КУПРЭЎ Крыгаход вершаў
«Чарнавікі...».

Пяць грацый з аднаго ручая

Дрэва

Чараты

Мова

Дзірван

Маладзік каменнай сяжеры

З Гераклітам на беразе

Краявід за кактусамі (Мадуляцья)

Вясковы краявід з індустрыяй

Пчальнік ля Ружанаў

Пчальнік на Шэйпіцкай гары

Пчала і чалавек

Пчалінае

Раюнь

У Куінджы ў гасьцях

Святлане

Зачараваны ёю

Ранішняе

З народнага

Рэчу сабе

Вера

Партрэт Лагодзіч

«Ад сьвятога Ганга,..»

Рэчка Шчара

З прыгаршчы лубіну

«Чорны бусел,..»

Рэфэрэнту

Успамін у белай кашулі

Позірк у мінулае

Брэст-Цэнтральны

На вулках Берасьця

Ластаўка

28. VI. 1999

Балада аб ласіным баюце

Сучасны калямбур

Вецер мінулага
Вьган
«Прамяніста, урачыста, чыста...»
«Ваша сьветласьць, раціца...»
Перад навальніцаю
Арабінавая ноч
«Дыліі спакой...»
«На водар грачанага мёду...»
Пахаваньне бабінага лета
Вьшадковая сяўба
Спыненая паэма пра Ружаны
Дачарнобыльская паэма
Плагіят (Чысла; верш 31 - 32)
Ахвяра
Яйка
Хрыстос на Палесьсі
Хрысьціяне і зямное харастьво
Молімся
Славянскія герастраты
«Я ня першы сярод паэтаў няўдачнік...»
«Агонь стаў каменем...»
Красаваньне (Трыпціх)
Крыгаход вершаў
ПА для бога РА
Спрэчка з богам РА пра РЭ
Казань богу РА пра КА
Богу РА пра стомленае БО
СПАРАДЫЧНАСЬЦІ. 75
ЖАМЯРА (Вершы для дзяце й)
З ВЕЛІМІРА ХЛЕБНІКАВА
З ВАСЫЛЯ СЛАПЧУКА

БЕРАСЬЦЕЙСКАЕ ВОГНІШЧА

У серыі
«Берасьцейскае вогнішча»
выйшлі наступныя кнігі:

Алесь Каско	«45»
Алесь Паплаўскі	«Спынены лістапад»
Аляксей Філатаў	«Дарога»
Ніна Мацяш	«Палёт над жытам»
Сяргей Амьяльчук	«Дарога, вір і амфара»
Кастусь Жмінько	«Між вамі...»

Папека М.

Чарнавікі...(Паэзія). - Брэст: ААТ «Брэсцкая друкарня», 1999. - 92 с.

Серыя: Берасьцейскае вогнішча

Мікола Папека - яскравы прадстаўнік сучаснай, пошукавай паэзіі. І невыпадкова вершы, што ўключыў у свой першы зборнік, назваў «чарнавікамі». Аўтар ня церпіць гладкапісу, закругленасьці, шматслоўя - тым самым запрашае чытача да сатворчасьці.

© **Мікола Папека, 1999**

© **ААТ «Брэсцкая друкарня», 1999**

ISBN 985-6413-40-0

Мікола ПАПЕКА нарадзіўся 28.12.1961 г. у в. Турная Івацэвіцкага раёна. У 1979 г. закончыў Аляхновіцкую сярэднюю школу (Маладзечанскі р-н), у 1981-м - Сьмілавіцкі саўгас-тэхнікум. З 1981 па 1986 гг.- студэнт Украінскай Сельскагаспадарчай акадэміі. З 1986 г. жыве ў в. Лінава Пружанскага раёна. Працаваў пчаларом у тутэйшым лясніцтве, цяпер - на ўласнай гаспадарцы.

Піша вершы са школьных гадоў. Друкаваўся ў часопісе «Крыніца», штотыднёвіку «Літаратура і мастацтва», у абласной і раённай перыёдыцы.

Радасьць мая

і мой смутак -

яшчэ

ня высьпелы

верш...

© Інтэрнэт-версія: Камунікат.org, 2010 год

© PDF: Камунікат.org, 2010 год